

W jednym kierunku

Paulinę Jaricot i bpa Karola Forbin-Janson – założycieli dzieł misyjnych – połączyła wizja udziału dzieci w działalności misyjnej Kościoła.

TEKST: KS. MACIEJ BĘDZIŃSKI,
DYR. KRAJOWY PDM

1785-1844

1799-1862

ZBIEŻNOŚĆ CZASU

Targana wichrem rewolucji Francja rodzi dwa bardzo cenne i potrzebne stowarzyszenia misyjne. W czasie, kiedy majątek kościołów i klasztorów jest rabowany, a kapłani muszą się ukrywać, w domu rodzinnym Jaricot dojrzewają pomysły o sprostaniu potrzebom Kościoła w dalekich krajach i tych, którzy czekają na Ewangelię. Paulina patrzy na ulice Lyonu, gdzie panuje wyzysk, bieda, upadek moralny, a zmiany zachodzące w systemie gospodarczym kraju powodują niszczenie godności człowieka.

Natomiast ks. Karol Forbin-Janson, potem biskup Nancy i Toul, także doświadcza skutków rewolucji, jest prześladowany, zmuszony do opuszczenia stolicy biskupiej. Staje się tułaczem, pielgrzymem, który dostrzega nędzę dzieci w innych krajach świata.

ZBIEŻNOŚĆ KIERUNKU

Paulina, doświadczając skutków rewolucji w swojej ojczyźnie przyjęła za cel życia troskę o Kościół powszechny i rozwój jego misji w świecie, widząc w tym możliwość rozwoju ducha misyjnego we wspólnocie Kościoła w Europie. Nie skupiała się na problemach swojej ojczyzny, twierdząc, że misje są na miejscu i że trzeba zadbać najpierw o zniszczony przez rewolucję Kościół we Francji. Założycielka Dzieła Rozkrzewiania Wiary za główny cel swojej działalności przyjęła staranie się

o zbawienie drugiego człowieka. Widząc upadłe kobiety oraz osoby oddalone od Boga, szczególnie te, które były pochłonięte pracą w fabrykach, jak również więźniów, podjęła postanowienie, by z gronem „wynagrodzicielek” zadośćuczynić za grzechy i błagać Boga o dar zbawienia dla nich.

Natomiast biskup Karol, tułając się po świecie, przejął się trudną sytuacją dzieci, które spotykał w Egipcie, Palestynie, Syrii, Turcji, Kanadzie i USA. Doświadczenie to spowodowało w nim pragnienie zrzeszenia europejskich dzieci, które mogłyby pomagać swoim rówieśnikom w krajach, gdzie Ewangelia jest mało znana, a dzieci żyją w trudnych warunkach, doświadczając nawet głodu.

ZBIEŻNOŚĆ METOD

Za papieżem Franciszkiem możemy powiedzieć, że zarówno Paulina Jaricot, jak i biskup Karol de Forbin-Janson wychodzili na peryferie współczesnego sobie świata. Byli obecni w tych niszach społecznych, które nie były jeszcze pozyskane dla Ewangelii i misji. Bardzo pionierskim musiało być wówczas szukanie współpracowników wśród wiernych świeckich, wszak rozkwit zaangażowania laikatu w Kościele przypada dopiero na

czas po Soborze Watykańskim II. Oboje w swojej działalności posługiwali się takim narzędziem, jakim jest prasa, skierowana zarówno do dorosłych, jak i dzieci. Oboje zbudowali system pracy w grupach, to mała grupa wraz ze swoim przewodnikiem była podstawową komórką spotkań i formacji. Organizując pomoc materialną, wybrali system drobnych, ale systematycznych ofiar składanych do dyspozycji pasterzy Kościoła.

ZBIEŻNOŚĆ PRAGNIĘĆ

Jak wspominają biografowie, oboje mieli powołanie misjonarskie, którego nie zrealizowali poprzez wyjazd na terytoria misyjne, ale nie przeszkodziło im to w stworzeniu wielkich dzieł misyjnych. Oboje pragnęli świętości dla siebie i dla każdego, kogo Bóg stawiał na ich drodze.

» Zniszczony przez rewolucję Kościół we Francji zrodził dwa stowarzyszenia misyjne.

Paulina wzrastała w świetle mądrości św. Jana Marii Vianneya, prosząc go o porady duchowe między innymi w czasie tworzenia Dzieła Rozkrzewiania Wiary. Natomiast bp Karol w młodości snuł marzenia o misjach zagranicznych, dzieląc się nimi ze swoim kolegą Eugeniuszem de Mazenod, późniejszym założycielem Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej.

ZBIEŻNOŚĆ OWOCÓW ŻYCIA

Zarówno Dzieło Rozkrzewiania Wiary, jak i Dzieło Świętego Dzieciństwa Bożego – docenione i uznane w 1922 r. za papieskie – ukazują, że życie założycieli tych Dzieł było natchnione i ofiarowane Kościołowi. Stały się one wówczas wraz z Dziełem św. Piotra Apostoła kamieniem węgielnym pod budowę struktur Papieskich Dzieł Misyjnych.

ZBIEŻNOŚĆ GŁOSU KOŚCIOŁA

Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci troszczy się i broni prawa dzieci do godnego dojrzewania w wierze, ale przede wszystkim pomaga w realizacji naturalnego pragnienia poznania i pokochania Boga i służenia Mu w wolności dzieci Bożych. Współ-

praca dzieci w ewangelizacji świata jest bardziej niż kiedykolwiek konieczna. Kościół wiąże z nimi wielką nadzieję, bo wie, że one potrafią zmieniać świat na lepszy. Podkreślał to często Jan Paweł II na spotkaniach z nimi z różnych okazji. Do dzieci napisał też specjalny list.

Natomiast Papieskie Dzieło Rozkrzewiania Wiary od początku miało za cel uświadczenie każdemu ochrzczoneму jego powołania misyjnego, potrzeby modlitwy za misjonarzy oraz konieczności wspierania duchowego i materialnego działalności Kościoła w świecie. ●

Sekretarz krajowy PDMD s. Monika Juszcza
i sekretarz krajowy PDRW ks. Maciej Będziński

